Napravo od kostela je vchod do kláštera s platereskním portálem s dórskými pilastry. Nad ním je motto řádu: „Čest a slávu Bohu samotnému," dílo Martína Navaretteho. V klášteře jsou dvě křížové chodby, ale jenom jedna z nich je ke spatření. Druhá je částí uzavřeného prostoru jeptišek a je možno ji zahlédnout přes mříže po pravé straně prvního ambitu vedle schodiště, které vede do uzavřené části. Ten druhý, nepřístupný ambit je renesanční a pobývala zde roku 1526 při své svatební cestě císařovna Isabela, manželka Carlose V., když usoudila, že její místnosti v Alhambře jsou pro ni moc studené. Polovina rajského dvora ale lehla požárem stejně jako schodiště a byly obnoveny až v letech 1965-1968.

První, přístupný ambit, dokončený v roce 1519 v podstatě podle plánů Diega de Siloé má uprostřed krásnou zahradu s fontánou, obklopenou pomerančovníky, citroníky, cedry, myrtami a aromatickými rostlinami, které nám opět připomínají zahrady španělských muslimů. Architektura rajského dvora je pozdně gotická až isabelinská. Na obloucích a hlavicích můžeme vidět vliv Enriqua Egase, ačkoliv je navrhl neznámý umělec. Celkem lemuje křížovou chodbu třicet šest oblouků, devět po každé straně. Vnitřek je lemován erby Katolických Veličenstev a prvního granadského arcibiskupa, jeronýmity a zpovědníka královny Isabely Hernanda de Talavera. Ambit byl dokončen roku 1519.

Horní část patří k uzavřenému okrsku. Na jedné ze stran, mezi věží a kupolí je široká chodba čili solárium, kde se procházeli a slunili rekonvalescenti po nemoci. Na jednom konci je erb Velkého kapitána. Vede sem schodiště, rovněž zničené požárem a v roce 1968 pečlivě zrekonstruované.

Křížovou chodbu lemuje z vnitřní strany sedmero dveří, všechny od Siloého. Většina z nich vede do místností společenství, jako jsou De Profundis, refektář, kapitulní síň. Krásné jsou obzvlášť první dveře nalevo, Ecce Homo, jež vedou do kaple. V oblouku jsou zde reliéfy světců Jana, Petra, Pavla, Řehoře a Jeronýma. Původně byla většina těchto dveří navržena jako vchody do zádušních kaplí nejvznešenějších granadských rodů, jako byly Bobadilla, Sánchez de Ávila nebo Ponce de León. Avšak později začala prostory používat komunita pro své vlastní účely.

Z kaple De Profundis se vchází do refektáře s vodní nádržkou s mottem „Ave Maria," kde si mniši umývali ruce před jídlem. V jídelně jsou podélné cihlové lavice, kazatelna, odkud se četly náboženské texty při jídle a malá nádržka v nice, zdobené kachlíky. Na stěnách visí obrazy Juana de Sevilla a na čelní zdi Neposkvrněné početí od Atanasia Bocanegry. Renesanční herrerovský portál vede do kapitulní síně, kde se nachází ořechové lavice, dřevěné polychromované sochy a obrazy, představující zčásti jeronýmitské mnichy. Vedleší dveře vedou do tzv. Síně viníků s malým, ale cenným oltářem ze 16. století. Zde je pohřben pátý granadský

klenba kostela

arcibiskup, Pedro Ramiro de Alba (skonal 1528). V sakristii, do níž vedou dveře s erbem kardinála Mendozy (kardinál umístil v roce 1492 kříž na věž v Alhambře) je gotická soška Ježíška, kterou sebou vozil Velký kapitán do bitev. Na podlahách křížové chodby jsou porůznu mramorové náhrobní desky. Sem byli pohřbíváni mniši a na deskách jsou vyryté jejich iniciály. Je jich zde na pět set a protože jich bylo tolik a místa málo, byli někdy pohřbíváni ve vertikální poloze. Zhruba v polovině chodby, přiléhající ke kostelu je ve stěně mozaikový náhrobek prvního granadského arcibiskupa a zpovědníka královny Isabely, Hernanda de Talavera. Na nárožích křížové cesty visí čtyři lodní lucerny, které ambit večer osvětlují.

Kostel je jednolodní s křížením a presbytářem s oltářní stěnou. V lodi můžeme zřetelně odlišit dvě části. První, od vchodu až ke křížení je v isabelinském gotickém stylu, má zlatý a modrý strop, velmi podobný dílu Enrique Egase v Královské kapli. Návrh pravděpodobně pocházel od něj nebo některého z jeho žáků, protože Florentino se na práci v klášteře nepodílel až do roku 1523. Zaujmou malby na stropě a na stěnách. Druhá část od křížení k hlavnímu oltáři je renesanční a zřetelně je dílem mistra Diega de Siloé.

Po stranách vstupních dveří jsou dvě fresky od Juana de Medina, Ježíš, vyhánějící kupčíky z chrámu a Svatý Petr léčící mrzáky. Mezi žebry klenby jsou andělé, cherubíni, serafové, na sloupech, klenbu podpírajících stojí archandělé. Veškeré fresky pocházejí z 18. století stejně jako další výzdoba kostela. Některé fresky vytvořili neznámí umělci, ale stejně tak i věhlasní, jako výše zmíněný Juan de Medina. Po každé straně jsou čtyři kaple s žebrovou klenbou, Florentinovo dílo. Najdeme v nich sochy, z nichž některé se nosí při procesích o Velkém pátku - Ležící Kristus, Panna Marie osamocená. Chór sdílí horní část s varhanními skříněmi, kde už nejsou žádné píšťaly. Zde jsou ořechové lavice od Siloého a malby s náboženskými tématy, především Triumf svátosti oltářní od Juana de Medina. Z vitráží v oknech se bohužel všechny nedochovaly, ty, co vidíte dnes, zhotovil Arnao de Vergara.

Siloého dílo začíná v křížení a styl se mění z gotického v čistou renesanci. Křížení nesou mohutné oblouky, bohatě zdobené postavami antických hrdinů a hrdinek, Césara, Hannibala, Pompeia, Homéra atd. Proč jsou v katolickém chrámu postavy, které nemají s církví nic společného? Protože jejich hrdinské činy připomínají život a činy Velkého kapitána. Křížová žebrová klenba je zdobena cherubíny a bustami. Presbytář je osmiboký s dvojitými centrálními podpěrami a čtyřmi pendentivy s postavami čtyř evangelistů. Vše je osvětleno čtyřmi okrouhlými okny s vitrážemi s erby Velkého kapitána. Po stranách křížení jsou dvě kaple, obsahující zbraně Velkého kapitána, kolem nich jsou lancknechti, švýcarští žoldnéři v jeho službách. Nad nimi jsou sedící sochy čtyř ctností, dvě nad každým oltářem, Víra a Naděje nalevo a Statečnost a Spravedlnost napravo. Přímo před schodištěm, ve-

El Gran Capitán